

FINAL FELIÇ?

L'escena al despatx del notari era memorable, tietes i cosins ens abraçàvem d'alegria, ni mascaretes, ni punyetes, per fi l'avi s'havia mort d'una vegada. Aquell vell amargat, dèspota i esquizofrènic ens havia fet la vida impossible i era de justícia que ho celebréssim. Malgrat la formalitat i tradició que impregnen qualsevol notaria, allò semblava poc menys que un dinar de Nadal.

Ningú no n'esperava res d'aquell testament. De fet, era lloable que entre tots haguéssim mantingut aquell gat vell en vida, pagant de la nostra butxaca la seva miserable decadència, però volíem semblar almenys una família ben avinguda.

El notari no va tenir la sensació de fer res transcendent fins que va obrir el sobre, de sobte sospirà i arrufà les celles.

L'avi deixava una fortuna a la seva cuidadora i una nota a la família:

– Podriu-vos a l'infern.